

PRODUCT VAN DE WEEK: WEDGWOOD-SERVIES

Wankelend monument

Het Britse merk van luxeservies Wedgwood had feest moeten vieren. Het bestaat 250 jaar. Maar Waterford Wedgwood legde de boeken neer.

Wedgwood produceert niet meer, maar er zijn nog voorraden. © epa

VAN ONZE MEDEWERKSTER

ILKA DE BISSCHOP

BRUSSEL | Met de kristal- en porseleinfabrikant Waterford Wedgwood gaat een stukje Britse traditie over de kop. Voor de oudste partner in het bedrijf, Wedgwood, kon de vereffening op geen cynischer moment vallen: net in het jaar dat de porselein- en aardewerkspecialist 250 jaar bestond.

De Britse high society hoeft nog niet op de dool om porselein te vinden voor een stijlvolle *afternoon tea*. Hoewel er voorlopig niet meer geproduceerd wordt in de fabrieken van het concern, kunnen de verkopers nog even bevoorraden worden met het servies dat nog in containers op zee en in de centrale verdeelpunten staat. Aan de Benelux zal het alvast niet gelegen hebben dat het bedrijf in slechte papieren zit. De verkoop van het luxeservies zou zelfs iets gestegen zijn tegenover 2007. He-las is de verkoop hier maar klein bier in vergelijking met de markten die het wel lieten afweten: Groot-Brittannië, de VS, het Verre Oosten en Australië.

Hoewel Wedgwood zeker het epitheton icoon waard is, valt het bezwaarlijk een dinosaurus te noemen. Vooral de modernere lijnen van de ontwerper Jasper Conran sloegen wel aan. Ook had het bedrijf een aantal nieuwe series in de pijplijn zitten, die al voor een deel zijn vervaardigd. Een deel daarvan werden onlangs nog voorgesteld in New York. En voor een beurs in Frankfort, binnenkort, stond er nog een scala aan nieuwe porseleinen hebbelingen op stapel.

- Wedgwood werd in 1759 opgericht door Josiah Wedgwood, die zich The Father of English Pottery mag noemen.

- Tegen 1766 had Wedgwood genoeg verdiend om een dorp om zijn bedrijf te bouwen, Etruria, waar zijn werknemers konden wonen. Hij legde bovendien het Trent- en het Merseykanaal aan om zijn producten gemakkelijker te vervoeren.

- De grote doorbraak van Wedgwood was te danken aan het zogenaamde 'bone china' dat zijn naam ontleent aan zijn samenstelling. Er werd immers beendermeel van ossen aan toegevoegd. Het was fijner, sterker en transparanter dan gewoon porselein. Intussen wordt het ook met een kunststof gemaakt die dezelfde eigenschappen heeft als beendermeel.

- Servies uit aardewerk wordt brozer met de jaren. Porselein daarentegen kan de eeuwen ongeschonden trotseren. Tenminste als je het niet laat vallen.

- De rand van een bord is ruwer en moeilijk schoon te krijgen doordat het 'biscuit' er niet geglaazuurd is.

- In België wordt Wedgwood verkocht in Antwerpen, Brugge, Brussel, Gent, Kortrijk en Oostende.

- In de grote klassieker in aardewerk, Edme, tel je voor een dinerbord 12 euro neer, voor een theekopje ook 12 euro, plus 6 euro voor het schotelkje eronder. Porselein schudt meer centen uit je zakken. Voor een groot bord van de serie van Jasper Conran betaal je 25 euro. Een kopje en bijbehorende schotel kosten 23 en 17 euro.

VERKOPER

'Geen reden tot wanhoop'

Koen Byttebier is de uitbater van Xenia in Kortrijk, dat onder andere servies van Wedgwood verkoopt.

Krijgt u nog Wedgwood aangeleverd?

'De levering is tijdelijk onderbroken. Maar wij hebben niet elke dag nieuwe leveringen nodig.'

Hoe vlot de verkoop sinds het nieuws van de vereffening?

'De vraag neemt toe. We krijgen zeker een klant of drie per dag over de vloer die specifiek op zoek is naar Wedgwood, plus nog veel meer telefonische bestellingen. Die mensen willen vooral hun servies aanvullen nu ze nog de kans hebben. Tijdens de feestdagen hebben ze gemerkt welke stukken ze missen. Ik merk wel wat minder animo om een volledig nieuw servies te kopen.'

Wint Wedgwood aan waarde als het bedrijf over de kop gaat?

'Dan zal iedereen die een stuk laat vallen, wel wat meer willen betalen om opnieuw een volledig servies te hebben. Maar ik kan me moeilijk voorstellen dat de best verkopende lijnen, de oude klassieker Edme en het moderne Jasper Conran, niet opgepikt zouden worden door een concurrent.'

Gisteren deelde curator Deloitte mee dat er al interesse is van een Amerikaans fonds.

KOPER

'Dagelijks gebruik'

Katrien kocht onlangs nog een servies van Wedgwood. Zij koos voor een simpele beige versie van het modern ogende servies van Jasper Conran. Het is bovendien de bedoeling om het servies dagelijks te gebruiken.

Bent u niet bang om zo'n duur servies te laten vallen?

'Een beetje wel eigenlijk. Maar met ons vorige porseleinen servies hebben we jaren voortgedaan zonder brokken. Als het echt de spuigaten uitloopt, kan ik het nog aan de kant zetten.'

Vertrouwt u het aan de vaatwasser toe?

'Jazeker.'

Hebt u bewust gekozen voor het merk Wedgwood?

'Niet speciaal. Ik heb vooral het servies gekozen dat ik mooi vond. Maar Wedgwood is wel een mooi en bekend merk. Dat zie ik wel als een aangenaam extraatje aan mijn koop. Ik heb intussen gehoord dat het bedrijf failliet is. Dat wordt dus wel een probleem als we eens een stuk breken.'

Ziet u het servies ook als een investering?

'Het was niet de bedoeling om te speculeren.'

BETER BELEGGEN

NIC VAN BROEKHOVEN

FAMILIE EN OBLIGATIES

De econoom John Galbraith schreef naar aanleiding van de crash van 1929 dat berenmarkten drie fases kennen. Ten eerste dalen de prijzen van activa, zoals aandelen en vastgoed. Daarna komen banken in problemen, staan ze minder krediet toe en gaat de economie achteruit. In

een derde fase komen de fraudeurs naar boven.

Eind 2008 hadden we Madoff, en begin 2009 een nieuw soort Enron, maar nu in India. Een groot technologiebedrijf, Satyam Computer Services, blijkt een lege doos. Het aandeel noteert in India en New York, biedt 53.000 mensen werk en is actief in 66 landen. Op zijn piek had het een marktkapitalisatie van meer dan 10 miljard dollar. De auditors van Satyam, PricewaterhouseCoopers, gaan zeker niet vrijuit. Nog een leuk detail is dat Satyam in het Sanskriet 'waarheid' wil zeggen.

Het schandaal bij Satyam toont aan dat ook familiaal geleide bedrijven slechte bedrijven kunnen zijn. Het is niet omdat er een familie achter zit dat er niets kan misgaan. Toch blijft mijn voorkeur uitgaan naar bedrijven waar er iemand samen met de aandeelhouders wakker ligt van het kapitaal. Bij Satyam is de familie Raju niet eerlijk geweest, maar ik denk dat dit toch meer uitzondering is dan regel. De ceo, Ramalinga Raju, stelt wel dat hij de fraude alleen gepleegd heeft en dat niemand van de familie op de hoogte was.

Vandaag noteren er veel familiaal geleide bedrijven onder hun eigen vermogen. Als men gelooft in een economische heropleving zijn die aandelen aantrekkelijk geprijsd. We hebben het echter al te vaak enkel over aandelen. Obligaties zijn ook een essentieel deel van een portefeuille. Vandaag noteren niet enkel de aandelen van sommige familiaal geleide groepen tegen aantrekkelijke waarderingen, maar zijn ook vele bedrijfsobligaties interessant. Alhoewel velen nu storm lopen voor staatspapier, dat vaak weinig rendement geeft, zou men misschien beter wat schuldpapier van gezonde ondernemingen kopen.

Als je een obligatie koopt van een onderneming is je enige bezorgdheid of het bedrijf zal kunnen blijven betalen en niet failliet gaat. Als je vandaag obligaties koopt van General Motors, is dat bijvoorbeeld een groot risico. Het rendement (de coupon) dat je krijgt op een

obligatie van General Motors is dan ook zeer hoog, maar het risico dat je je geld niet terugziet, is dat ook.

Bij sommige bedrijven denken we dat de risico's overschat worden. Daarom

kun je die bedrijfsobligaties vandaag tegen aantrekkelijke prijzen kopen. ArcelorMittal, in handen van de familie Mittal, heeft een obligatie die loopt tot 2014 met een jaarlijks rendement van bijna 8%. ArcelorMittal heeft een schuldgraad van 40 procent en S&P geeft het bedrijf een rating van BBB+.

Lafarge, met als hoofdaandeelhouder Albert Frère, heeft een obligatie die loopt tot april 2013 en een jaarlijkse coupon van 7,5%. De schuldgraad van Lafarge bedraagt meer dan 100% en het risico is dan ook groter. Bij Lafarge is er na de overname van Orascom Cement echter nog een familie (de Egyptische familie Sawaris) die wakker ligt van het voortbestaan van dit bedrijf. Daarom gaan we ervan uit dat Lafarge overleeft en zijn leningen kan afbetalen. S&P geeft Lafarge een rating van BBB.

Ten slotte hebben we het modehuis Christian Dior. Het belangrijkste actief van Dior zijn aandelen in LVMH. Beide groepen staan onder leiding van de familie Arnault. Dior heeft een lening die loopt tot 2011 en geeft een jaarlijks rendement van 5,5%. Het schuldpapier van Christian Dior is niet gewaardeerd door S&P, maar het onderliggende actief, LVMH, heeft een A-rating.

Familiale aandeelhouder of niet — de belangrijkste boodschap wanneer men investeert in obligaties of in aandelen blijft ook in 2009: beleg in wat u begrijpt en laat uw bankier u geen producten verkopen zonder dat u de prospectus gelezen en begrepen heeft.

Nic Van Broekhoven is portfoliomanager bij Value Square Asset Management.

ONLINE

www.standaard.biz/beterbeleggen
www.value-square.be

Maandag • Personal Finance. Prof. Emiel Van Broekhoven, Jo Stremersch en Jos Ruysseveldt over persoonlijke financiën.

Donderdag • Fiscale Kroniek. Fiscale topjuristen analyseren de jongste ontwikkelingen in hun vakgebied.

Zaterdag • (tweewekelijks) Homo economicus. Peter Vanden Houte beschouwt de brede economische actualiteit.

Zaterdag • Beter Beleggen. De Vlaamse Federatie van Beleggers geeft tips voor uw portefeuille.